

DRUHÁ KAPITOLA

III

DARETANSKÝ KANTÓN NEMAL ŽIADNE SKUTOČNÉ MESTO v bežnom zmysle slova, skôr iba zhluk budov ríšskych jialetov nalepených na hlavnej križovatke, spolu s nespočtými pozemkami, skladmi a sýpkami pre všemožný materiál a dobytok neustále prúdiaci k morským hradbám. V to popoludnie tam vládol obvyklý chaos a v blate sa zmieta-la tlačnica ľudských a konských tiel. Prepletal som sa kútmi mestečka smerom na juh, dával som prednosť vozom a káram a míňal som známe výjavy: kone ufúľané až po bruchá medenočerveným blatom; hmýriace sa húfy bzučiacich múch; prepotených dôstojníkov légii, inžinierov a ďalších jialetov, vykrikujúcich mená a rozkazy, zjavne ľahostajných k tomu, či ich niekto začuje alebo poslúchne. Ukláňal som sa a kýval som, ukláňal sa a kýval, až kým som sa nepredral pomedzi dav smerom do džungle.

V lese panovalo šero a spaľujúca horúčava. Slnko zapadalo, jeho medené lúče prerážali koruny stromov ako oštep. Našiel som úzky chodník vedúci k domu mojej šéfky a vydal som sa po ňom, vítaný známym cvrlikaním žiab a chrobákov. Potom sa listy rozmočené parou rozostúpili a ja som zazrel jej malé tvarérové obydlie ukryté v tieni.

Prešiel som pomedzi pníky. Keď moju šefku pred približne štyrmi mesiacmi vymenovali za vyšetrovateľku judexu pre tento kantón, inžinieri všetky tieto stromy spílili a potom jej postavili dom z tvarévy – špeciálne

upravenej révy, ktorú apotetikalovia skrotili a primáli ju rásť do požadovaného tvaru. Kým ja som touto cestou prechádzal už toľkokrát, že som v podstate kráčať po vlastných stopách, ona zo svojho domu nevytiahla päty, odkedy sa doň nasťahovala. Ani raz.

Vystúpil som hore po schodoch k jej dverám a uvidel som pred nimi kôpku kníh zviazaných špagátom. Zrejme zásielka z daretanského poštového úradu. Čupol som si, zopár som ich otvoril a prečítal som si ich názvy. Ako obvykle sa mi písmená pred očami chveli a poskakovali, kvôli čomu sa mi ich len s ťažkosťami darilo skladať – a mihotavé šero lesa tomu nepomáhalo –, ale dokázal som rozlúštiť *Súbrn prevodov pozemkového vlastníctva v kantóne Kabirga v rokoch 1100 – 1120 a Teórie o náraste bmotnosti krabovca východného od roku 800*.

„Čo to do pekla je?“ zamrmľal som. Potom som stíchol a napol som uši. Začul som cvrlikanie hopuchy a tiché volanie mikovránka; ale uvedomil som si, že počujem ešte niečo: tlmené mrmlanie vychádzajúce zvnútra domu.

Priložil som ucho k dverám. Najprv ku mne doláhol hlas mojej šéfky, no vzápätí som začul aj druhý hlas, patriaci akémusi mužovi. Znel ustarane, možno až nervózne.

„Do riti,“ zahrešil som. „Zase nejakého chytila...“

Rozrazil som dvere a vbehol som dnu.

NAJPOZORUHODNEJŠÍM PRVKOM INTERIÉRU toho malého tvarérového domčeka bol, ako vždy, ohromný počet kníh: hradby, kopy a celé kaňony zväzkov o všemožných obskúrnych témach. Moja šéfka doslova žila *medzi* knihami, často ich používala ako písací stôl či nočný stolík. Dokonca si v nich musela vyhrabať malú jaskynku, aby mala kam umiestniť posteľ.

Nazrel som cez údolia zväzkov a zamieril som k zasadacej miestnosti v zadnej časti domčeka. Už som videl nohy niekoho, kto tam sedel

v kresle – nablýskané dôstojnícke čižmy čiernej farby – a zašklabil som sa. Uhladil som si vlasy a vstúpil som do zasadacej miestnosti.

Miestnosť vyzerala ešte horšie než včera: teraz prekypovala spleťou črepníkových rastlín, často exotických a napoly uhynutých, a strunovými hudobnými nástrojmi v rôznych štádiách rozkladu. Po ľavej strane stálo malé čalúnené kreslo a dnes v ňom sedel inžiniersky kapitán, chudý muž v strednom veku, ktorý vyzeral nadmieru vydesene.

Nad dôvodom jeho zhrozenia som sa nemusel ani veľmi zamýšľať, pretože sa tak tvárila väčšina ľudí, keď sa ocitli v jednej miestnosti s mojou šéfkou: immunis Anagosa Dolabrová, vyšetrovatelka judexu pre daretanský kantón, sedela na podlahe chrbtom ku kapitánovi a pracovala na ďalšom zo svojich projektov. Vyzeralo to ako nejaká spleť drôtov a strún, ktorej som nerozumel. Tipoval som, že rozobrala jednu zo svojich mnohých siturových hárľ – bola zaniietenou, hoci nedisciplinovanou hudobníčkou – a vyrábala z jej strún akési tkáčske krosná.

„Hovorila som ti, Din,“ ozvala sa Ana, „že máš *klopať*. Vždy.“

Narovnal som sa do pozoru, ruky za chrbtom, päty na šírku ramien, kolená vystreté.

„Zdalo sa mi, že počujem hlasy, madam,“ vysvetlil som. „Prišiel som to preveriť.“

„Ach, niet sa čoho báť.“ Obzrela sa na mňa ponad plece a uškrnula sa. Cez tvár sa jej vinul prameň snehobielych vlasov pripomínajúci ozdobné pierko nejakého exotického vtáka. Udržoval som vzpriamený postoj, no ona ma nevidela, keďže oči mala previazané širokým pruhom karmínovej látky. „Kapitán a ja,“ pokračovala, „sme viedli mimoriadne *podnetný* rozhovor.“

Kapitán na mňa hľadel s čistou hrôzou v očiach.

„Naozaj, madam?“ začudoval som sa.

„Ach, áno,“ pritakala a obrátila sa späť k svojmu projektu. „Tuto kapitán má na starosti údržbu zavlažovacích sietí v Daretane. Pri práci

narazili na ruiny staré stovky rokov, postavené ľuďmi, ktorí tu žili pred vznikom Ríše. Je tak, kapitán Tište?“

Kapitán sa na mňa pozrel a nemo artikuloval: *Pomoc!*

„A čo je na tom najzaujímavejšie,“ pokračovala Ana, „niektoré z tých ruín boli zjavne postavené za pomoci zložitej tehlovej štruktúry rybej kosti, ktorá vyžaduje menej malty! Nie je to *fascinujúce*?“

Kapitán teraz na mňa zúfalo gestikuloval a ukazoval na dvere.

„Veľmi fascinujúce, madam,“ prisvedčil som.

„Najmä preto,“ pokračovala, „že už dlho sa zaoberám teóriou, podľa ktorej sem mnoho Kurmínčanov v treťom prstenci Ríše putovalo ešte dávno pred jej vznikom z týchto krajov. A toto by to potvrdzovalo, keďže vzor rybej kosti je v kurmínskom kantóne nesmierne bežný! Ľudia zjavne migrovali smerom dovnútra, samozrejme, pretože...“ mávla rukou smerom na východ. „Ak chceli prežiť, nemali veľmi na výber.“

Kapitán si všimol bielu látku ležiacu na tácke vedľa neho a na chvíľu prestal gestikulovať. Skôr než som ho stihol zastaviť, látku nadvihol a s hrôzou zízal na to, čo sa pod ňou skrývalo: malý vrabec čimčar, ktorého Ana pred pár týždňami chytila, potom usmrtila, rozpitvala a zakonzervovala v sklenenom pohári. Kapitánovi vypadla látka z trasúcej sa ruky.

Snažil som sa narýchlo vymyslieť nejakú historku. „Aby som nezaбудol, madam,“ začal som a odkašľal som si, „po ceste sem som narazil na pár inžinierskych dôstojníkov.“

„Naozaj?“

„Áno, madam. Spomenuli, že bezodkladne potrebujú kapitána Tišteho.“

Ana nad svojím výtvorom znehybnela a potom naklonila hlavu. „Hm. *Nie*. Ty mi klameš, Din. Si veľmi zlý klamár a počujem to v tvojom hlase. Ale! Musím uznať, že okrem diskusie o rybej kosti kapitán Tište zatiaľ nepovedal nič zaujímavé a začína ma nudiť.“ Otočila sa k nemu, stále so šatkou na očiach a s úšľabkom na tvári. „Môžete ísť, kapitán. Ďakujem za váš čas.“